

DÜSEVNI LISZT

Mészecsne verszke novine.

Vu iméni překmurszke evangelicsanszke sinyorije reditel i vödávnik: Fliszár János, Murska Sobota.

Rokopiszi sze morejo v
::: Puconce poslati. :::

Cejna na cejlo leto 20 din., v zvönsztvo 30 din., v Ameriko i Dol., edne numere 2 din.

Naprejplacsillo gorivzeme vszáki ev. düh. i vucitel. Csek racsuna st. 13,586; imé „Düsevni liszt“ Puconcl.

Z Dühá sze poroditi.

(Ev. Jan. 3, 8.)

Riszálszki szvétek zarazmiti nam je doszta 'zmetné, liki ove velike krsztsanszke szvétké. Vu eti Zvelicsitelovoga 'zítka eden-eden veliki dogodtek sztojí pred nami, szkoron z-nasimi ocsámi ga vídimo, kí je tak blúzi prisao k-nam i szvoj 'zítek tádao za nász. Vu riszálszkom szvétki 'ze néga niká, ka bi sze dalo z-ocsmí viditi, z rokov oslátati. I dönok eta je ta isztina, ka vu Riszála, vu szvétki Szvétoğa Dühá je prisao náibli'ze k-nam, k-nyegovoj krhocsoj i grésnoj cslovecsoj deci, te Vekivecsen i Szvéti Bög. Nateliko blúzi je prisao, ka szí je vu nami vzeo sztánek. Li do tecsász nam je te'zko eto zarazmiti, dokecs z nasimi ocsámi 'zelemo viditi vsza.

Sto bi vüpaó to praviti od vötra, ka ga nega, szamo záto, ár sze z-okom nemore viditi? Glédaj, kak sze nagible po nyegovom sztopáji szilje na nyívaj, kak prinása z-dalésnyi pól zácsimbni dijék, nakeliko je napunyeni z-potüvajöcsimi tlicami, stere v 'zelen cvetni kehlí tori, kako szüsi gori z-zemlé vodíne i preobrné je na obláke, naj liki nevidöcsi pasztér vácsa eto szné'zno bélo nebeszko csrédo; pogledni, kaksá realiteta bode, gda vihér posztáne: göscse lomí, hajove trga, i tai-fun grátavsi cèle pokrajíne dolipokoszí!

Riszáli tó szvedocsijo, ka je Bo'zi

Düh povszédik nazöcsi bodöcsi, szkriven delavec, od steroga vsze gucsí, Ete Düh z-poszebnov szkrbjov i lübéznosztjov oprávla z-tvojov düsov; prineszé tebi drága nazyesztsávanya, blá'zena navdéhnenyá, szegréje, pogládi, pobije i pozdigne te. „Neznás, odkud ide, i kama odhája.“ Niti nezvedávaj. Zadovoli sze z-tém, ka je z-tebom tüdi vu dotikanyi. „Glász nyegov csüjes.“ On te gene po nedelaj, naj iscses prebívanye z Goszpodnom; On nagible tvoje szrdce dnévno tüdi, naj szvedocsis od Nyega z-tvojim 'zítkom i z-tvojimi delami. Zevszém edno scsé z-tebom i nad tebom doprineszti: csüdo porodjenyá od zgora. Ete zemelszki 'zítek je nateliko pokvarjeni, ka növi dühoven 'zítek potrebüjemo. Növi 'zítek sze pa tam zacsne, ka mí vu Jezusi szpoznamo nasega Gosz-poda i kralá, nasega 'zítka cíl i zrende-lívanye.

Kak drágo je znati, ka Bo'zi Düh nasz nepresztanoma iscsé i niscse ne'zivé vu tak szkrivnom meszti, ka bi sze né lehkó najsao 'znyim. Szrécsanye 'znyim je pa zacsétek növoga 'zítka: porodjenyé od zgora.

Ka je práva vera?

Z-miloszti szte rëseni po veri.

Miloszt Bo'za je jedína podlaga nasega zvelicsanya. Ar je Bög brezi konca milosztiven, on scsé, da sze lüdjé zvelicsajo. Ár nyegova miloszta trpi od veka, do vekoma, nezavrze lüdi za

nyí grêhov volo, témbole ja vábi, zové naj prídejo ino sze tálnici vsinjo nyegove miloscse. Vretina nasega zvelicsanya je v-miloszti Bo'zoj. Vera pa vodévod, ali szi cêv, po sterom Bo'za miloszt tacsé v-nase szrdcé ino nász o'ziváva i dela z-nász nôve lüdi. Dokecs je tá cêv v-rédi, mámo v-hízi zadoszta vodé; csi sze pa kaj pokvarí pri toj cêvi, nam zménka voda. Tak je z-verov. Dokecs sze sto z-verov drízi Krisztusa, je v-szveszti, Bôg nyemi je milosztiven i tálnik je Bo'zega zvelicsanya. Ali preci, kak zacne inam orantíratí i pomôcs pri lüdi iscse, príde v-dvojnoszt. Kí verje nyemi je vsze mogôcse, nê ka bi verá mogla vsze, nego Bôg vszamogôcsi i daríje szvoje mocsí vernim.

Miloszt i môcs Bo'za je motor, vera je pa ona veriga, stera zvêze vôz z-motorom. Csi szem z-verov zvêzan k-Zvelicsíteli, nemorem bidti pogübleni.

Vera je rôka, stera prima. Csi szíromák príde k-dveram i proszi, podelim nyemi niksí dár; on vô vtégne rokô ino ga prímlé i dár je nyegov. Vera prímlé veliko resznico: Jezus je zvelicsítel i ercsé: Jezus je moj zvelicsítel. Vera szlísi k-krví Krisztusovoj, da ocsíscsáva od vszega grêha i tó za szébe vzeme goverécsa: Mené tídi ocsízti od vszê grêhov.

Prílike za vero lehko náidemo vu vszakdánésnyem ízítki. Szejács dobro szemén poszêja vu nyivo szvojo i verje, ino csáka, da tídi bode 'zeo.

Tr'zec vlo'zi szvoje pêneze v-blágo, ali v-bank i verje, da ga z-dobfcskom dobí nazá. Zlatár v-ogen vr'ze zláto i níkák bi miszlo, da sze v-ôgnyí pokvarí i raztopí, ali zlatár je gvúsen, ka je nazá dobí szcsíscseno vô z-ognya. Medszebno 'zivilénye bi nemogôcse bilô, csi bi sze eden tomi ovomi nebi zavüpaó. Csi tak vu vszakdánésnyem 'zítki verjemo ino sze vüpamo lüdem, zakaj bi nebi vervali Bôgi ino sze vu nyem nebi vüpali?

Práva vera sze drízi za Krisztusa zászlobo, ár je Krisztus szam dání za pecsino zvelicsanya i niscse drúgi nê, ni szv. m. cêrkev, ni szvécti nê, 'zítek grêsnika od toga viszi, nakeliko sze drízi Krisztusa. Nê je potrébno, da cslovek vsze Bo'ze szkrovnosztí razmi, szamo da zúá tó edno: Grêsnik szam, nenáidem níndri pomôcsi, szamo lí pri Krisztusi.

Vucsénik, kí hodi v-sôlo, more vervati vucsitela vcsenyê. Vucsitel ga vcsi, da je zemla ok-rôgla, da jeszto na nyê mészta, dr'zéle i národje, steri je nígdár nê vido i mogôcse jí tídi nebode vido. Csi sze kaj scsé navcsíti, more vervati ino sze vucsitela návuka dr'zati. I rávno tak more grêsnik vervati v-Krisztusi, da je isztínszko ino isztina, ka on právi: „Sto vu meni verje, má vekivecsen 'zítek. Sto verje, 'zivo bode, csi glih vmerjé!“

Brezi dvojnosczi mores vervati Jezusi i podati sze nyemi. On je te nájbôgí vrács bolezne düse tvoje. Niscse je nê ednáki vu miloszti i môcsi k-nyemi. Niscse drúgi te nemre réšiti szamo lí on. Zavüpaj sze, da te z-vszo szvojev môcsjôv príme, réši te i pripela vu szvoje králevszto.

Podlíztek.

„Trdi grád . . .“

Poszlovensco: JUVENTUS.

— Nadaljavanye. —

— Klompale bi mogôcse, csi bi do tíszti mao osztalo kaj 'z-nyí. Mojím gôbec 'ze prevecs zêvle — odgôvoro je János.

Escse szta sze malo vrejména sengárla, ali recsí szo nyima vedno récsise gracsüvale i te'zki szen nyima je szeo na ocsí.

'Ze je pônôcsi dávnó minôlo, gda je János v rebra bucno Petra. Té presztraseno od-pré ocsí, zméne szi je malo i píta:

— Ka ti pa 'ze pá falí?

— Tí Peti, tak sze mi je níkaj lépoga szenjalo! Escse zdá dêne, bár pridüjávaj!

Pod nyima sze je v ednom velkom píszkri gulyás kúho. Rávno v tom hípi je meto v nye-ga krumpise eden debeli betyár. Okôli ognya szo díje vövidôcsi szakálasztí razbojnicke szedeli i v vszakoga kríli je edaa velka, sztára púksa bíla, stero je prvle na níkoj naszloníti trbelo, szamo je tak mogo 'z nyov sztrlíti, ali te je dúnola tak, da je sztrelejôcsi malo nej glúhi gráto, csi je glih nej mogôcse bilô zaváditi 'z-nyôv. Zvöntoga je vszáki szekericó i no'z meo za remenom.

— Jancsi, tó szo bakonyszki betyárje. Nemáram, csi szo glih vráze szami, escse te doli szkôcsim k nyim na eden gulyás.

— Szamo ne norüj! Kvár bi nama bilô za nyihov gulyás tá datí szlobodscsino, vecs nebi vidla szvoj lübléni dom.

— Szlobodscsina eszi, szlobodscsina tá — pravo je Jancsi — jasz szem lacsén.

Poglednimo ednoga hajôvnika, steri gori potégne mácska z-globocsíne môrja dna i napôt sze vzeme na sŕrko morje z-hajôvom. Vecs tjédnov, vcsászi vecs mészecov potúje, nevídi zemlé, pela sze dale i dale nôcs i dén i naedno ũtro zezná ka prav proti brôdi (prisztranyiscsi) plava, kama je nakano prfdti. Kak je prisao tá szrecsno? Ver-vaó i vŕpao sze je szvojemi komposzi, dalnoglédi, zvézdam i kak szo nyemi kompas i zvézde kázale, tak sze je pelao po neznánom môrji. Vu szvojoi veri je nê oszramoteni. Rávno tó valá vu dŕhovnom 'zivlénýi. Mámo vodítela, kí je zmózen pripelati naso ládjo prék etoga szvéta môrji k-nebeszkomi brôdi. Podájmo sze nyemi i zanásajmo sze na nyega, on je escse nigdár nikoga nê zvodo.

Drági csítel! Nezaóovolí sze z-tôv verov kakso má vecsina lŕdi. Ár je tó isztina, da vecsina lŕdi neverje prav i ne'zivé pôleg práve vere. Proszi Bogá, naj te preszvêti ino ti podelí právo zvelicsitelno vero, stera je k-Jezusi Krisztusi prikapsena i jemlé od nyega vecsno 'zivlénýe, veszeljé ino mir.

»Tô je rêcs te vere, stero predgamo. Kaj, csi vadlŕjes vu vŕsztaj tvoji Goszpon Jezusa i verjes vu szrci tvojem, ka ga je Bôg gori zbŕdo z-mrtvi, zvelicsas sze. Ár sze z-szrdcom verje k-pravici: z-vŕsztami sze pa vadlŕje k-zvelicsanyi, Ár píszmo právi: vszáki, kí vu nyem verje, sze neoszramotí. Ár nega rázloeska med 'zidovom i grkom. Ár je on

vszê Goszpôd, bogat k-vszêm, kí ga zezávajo. Ár vszáki, kí bode zezávao imé Goszpodno-vo, zvelicsa sze.« (K-rimlancom 10. 9.—13.) F. J.

Riszáli.

(píszao: Szabolcska M. poszlov. Fliszár János.)

Oh tí Bôg szvéti dŕh
Hodi, i nász miláj,
Sztvôri znôva nasa
Vcagaíôcsa szrdca.
Obhodi cêli szvét.
Z-osztrim tvojim ognym.
Ka nasz k-zemli vlecsé,
Dŕse zdigni k-szebi!

Oh tí Bôg szvéti dŕh
Hodi k-nam eszi doj,
Prizdigni, zdigni gor
Pretí'zen obráz moj.
Vszí szmo mí bete'zni,
Z-grêhom obte'zeni,
Robi szebicsnoszti
I nelŕbéznoszti.

Oh tí dŕh szvéti Bôg,
Csákamo te, hodi
Szvéta odkŕpítel
Z-tvojov szvétov mocsjôv.
Nemirovniim vdéli
Mirovnoszt podéli,

I prvle, kak bi ga ov popadnoti mogo, da ga nazáj zadr'zí, sze je doli szpŕszto po vêkaj i je rávno na szrêdo med presztrasene betyáre szkocso. Velko rizsko je napravo med nyimi.

Tôrki szo sze te 'ze dávno vöpôbrali szté krajíne, ali v-ednom szkrívnom, na vizíkoj pecsini bodôcsem grádi na szrejdi Bakonya sze je edna csupora razbójnikov dobro csŕtila. Tá banda je, gde tú, gde tam robila, ali z vkrádnyenimi kincsi szo sze tak szkrili vszígdar, ka szo je 'zandárje nigdár nej mogli nájditi. I zdá szo sze tê betyárje tak zoszagali od toga ednoga csloveka, ka je vszáki v szvoj kráj scséó bé'zati. Razbê'zali bi túdi, csi bi Loki János nê vcsászi v bogrács szégno po meszó i nebi zvao szvojega túdi gládnoga pajdása: hodi doli, ne boj sze, szenya je szamo isztina (miszlo je, ka sze nyemi szenya), ali dober 'zmah má. Na ũtro tak drŕgo neosztáne 'z nyé, kak szpômenek,

napuniva szí záto 'zalôdec 'z-nyôv. Ali gda szo betyárje na pamet vzéli, ka szta tó túdi táksiva csloveka, kak oni i nej z nebész prihájajôcsi angelje, ali káksa drŕga prikázen, pá szo batrivni grátali i okóli szo nyidva vzéli. Nyidva szta sze z tem nej brigala, nego szta szí z dvema rokama pala gulyás v lampe. Zmész szta malo pijala prszte, ali záto szta nej píjala za 'zlice, dobra je bila zdaj prigiscsa túdi. Tak 'z majno szta pózérála, ka sze tak vidlo, ka bi do szvekle ũtre nej henyala, csi bi voditel bande nej zapovedo, naj nyima zavé'zejo ocsi i naj nyidva pelajo pred kapitána.

— No escse bi tó trbelo! Kapitán bi nász vólŕcsó 'z nyima vréd, poveszimo nyidva bole tú na prvo drêvo, — pravo je eden betyár.

Zdá sze je presztraso János i prevído je, ka je to ne szénya. Petívi je túdi malo tessno grátalo pri szreej i vôcsi je vrgo pajdási: Drági

Vcagajôcsemi daj
Mir, ino potrôstaj!

Ino na trôst toga
Nepotrôstanoga:
Escse ednôk szkázi
Tvojo csûdo i môcs.
Boj zaôva pá poszvêt,
Szvetloszt szrdcam temnim
Vu nevervanoszt,
Lûdém v-kmici blôdnim.

Oh tí Bôg dûh szvéti
Hedi, pomiluj nász
Z-verov, lûbéznosztjov
Napuni szrdcá nász.
Z-blúzi bodôcsnosztjov
Nam napuni dûse:
Z-riszál szvétim dûhom,
Oblê dobre, hûse!

Miszionszko delo prêkmurszke evang. seniorije.*)

Visziko postûvano szprávisese!

Na preminôcsêga leta nasem szprotolêsnyem szprávisci je g. pûconszki dûhovnik porácsao, naj

*) Piszao i na dûhovnikov i ovi voditelov nase sinyorije t. l. apr. 19. v M. Soboti dr'zanoi konferenciji goriprecsteo Sittár Károly bodonszki dûhovnik, sinyorije podpornice cerkv. predszednik.

je bio té gulyás, zdâ lehko szlobôd vzemeva od Beca i od caszarszkega písma.

— Naj sze szamo zdaj szmilújeje nad nami tej 'ziványe, — posepto je Loki — vsze vréd prineszém, ka szam szkváre, ne boj sze. Pobegnova, ali bujeva kapetána.

— Pûszti z miszli zdâ tákse zobsztonszko grüntanye, roba szva i tam szprnéva v 'zivánzskom grádi.

— Ti nyidva szamo pelaj pred kapitána, kak szam ti zapovedo, — pravo je zapovednik betyárov.

János i Peti szta szzi globoko zdehnola. Méno szta dr'zala, naj nyima zavézejo ocsi, vkûpzezeje roké, szamo da je té drági 'zitek oszto. Zdaj szta sze pá vûpala, ka szvoje goridánye doprineszéta, csi de nyima Bôg pomágo. Tak szlêpiva szo nyidva gnali i z bôtnim stílom ravnali gde na lêvo, gde na právo. 'Ze szta du-

nasa szpráviscsa po etom nesztójijo szamo z-prosztoga zgucsávanya, nego naj pri táksoj priliki eden dûhovnik, gmajnszki inspektor, 'zenszkega drústva kotriga, ali sterikoli vernik, dr'zi z-cérkevnoga 'zítka vzéto kakse naprêdávanye túdi. Tô de dobro záto, ár, tak sze le'zê preszvêtijo nase cerkevne i solszke nevole i potrêbcine; le'zê szzi po nyí pogocsímo i za nyé vrácsenyé szredsztvo poiscsemo. Z-drúge sztráni pa, dobro de to zatogavolo túdi, ár rêcs hitro miné, písma pa osztáne i csi vstamp pride, vszi nasi gmajnerje túdi le'zê zvêjo, ka sze oprávla na nasi szpráviscsi; edno ali drúgo dugoványe do bole poznali i csi je scsémo vu 'zítek szpraviti, nam na vékso pomôcs bođejo.

Dûhovnikov dûznoszt je, naj szêjajo bo'ze recsi szemen vu szrdce poszlûhsávcov i verníkov, tek vu prijétnom, kak vu neprijétnom vrêmeni: zedne sztráni naj vsze vcsinájo, da to dobro szemen nepreide, nego vu 'zítke blá'zeni i obilen száf prinása, — z-drúge sztráni pa naj vszo zádivo odsztránijo, stera bi tomi dobromi szemeni na pôti bila i nyé rászti nabi pûsztila.

Jasz túdi, pri etoj priliki, z-nasega vszagednéšnyega 'zítka szam szzi zébrao themo mojega naprêdávanya i scsém vizikopostûvani poszlûhsávcov pazko i szkrb goripozvati na nase neodlo'zljivo misionszko delo prêkmurszke evang. seniorije.

Nase prêkmurszko lûdsztvo je hvála Bôgi, vu deci prevecs bogato, — dr'zine szo vsze pov-

go sla po tnyí i po grmovji, gda szta ednôk szamo kamenô pôt csútila pod nogámi, stera sze je vsze bole v dô szpûszcsávála i skliszka je bila. Vcsászi-vcsászi nyima je edaa debela kapla szpádnola na temen i tak szta miszliła, ka de'zd'z zácsa idti. Potom szta prisla do ednoga meszta, kde szo nyidva sztavili i v nikso klonyo sztiszkali, stera sze je ednôk szamo zdignola i hitro letéla gori. Tô nyima je tak z-zavézanimi ocsámi, grozno bilô. Gda je tá klonya, ali kista sztánola, komaj szo nyidva vöpotégnoli, tak szta sze od sztráha vkûpszisztnola v eden kôt. Tak szta szzi miszliła, ka nyidva nazáj lâcsíjo v globocsíno, ali meszto toga szo nyidva escse malo gnali i potom doli vzéli nyima rôbec z ôcsi. Csûdûvajôcs szta poglednola okôli i szvéto szta ogvûsaníva bilá pá, ka je vsze tô nadaljavanje szenye, ár szta v ednoj lêpoj, cvetécsoj kerbi bilá. Z csûdûvanya nyidva je

szud velike; ali 'zaloszt, 'zmeten je 'zítek, ár zemlé, stera nyim vszakdenésnyi krüh dáva, je malo i escse tá je z-vékse sztránj szlaba, nerodovita, tak da nasemi lüdsztvi escse to nájpesztése 'zivenye nemre zagvüsati.

Od nigda mao szo záto nasi lüdjé vu blázenése krajine hodili, kak polszki delavci, naj szí tam zaszlú'zijo tiszti vszagdenésnyi krüh, staroga nyim eta krajina i nasa szleba zemla dati në mogla. V nájaovésom vrémea pa, — ár po agrar reformi szo tá velika imánya razdeljena, — i tak na 'zaloszt nasemi lüdsztvi je ta nigdásaya vretina 'zítka zaprèta, — naj od gláda neprède, je mogla, csi rávno në z-veszélím szrdcom, vandraszko palico vròke vzéti i za szébe bõgse kraje, bõgso domovino iszkati. Z-ti mládi lüdi vnõgi szo sze vu Ameriko napõttili; ali, ár je põt duga, sztroski pa veliki, cèle familie szo tá odvandrati në mogie, nego eti szo ôdali szvoje kucsico i málo szirmastvo i vu blízányi krajinaj szo szí küpili, csi rávno na dug, zemlò, stera miszlijo, ká nyim zagvüsa te nájbole potrebne 'zivilényszke potrebcsine. I tak cèle dr'zine sze od nász neszeliyo v Ameriko, nego véksi tao prék Müre, gde je lüdsztvo escse në tak gòszto naszeljeno, zemlé je vecs, bõgsa i në tak drága, kak prinasz. Z-moje fare po bojni szo je 'ze 26 družin odszelilo, z-vékse sztráni prek Müre i tē od endrügoga, do vecs vör dalecs, po rázlocsni vesznica j raztorjeni 'zivéjo, tam gde je rávno prilika bila, ka szo szí kák-

so málo vrédnoszt küpili. Miszlim, ka to je tak po ovi drügi faraj tüdi. Znáno mi je, ka jesztejo tam prék, steri z-Szobotske, püconszke i drüge fare szo sze odszelili. Tē nasi verniki szo po vnõgi vesznica j raztorjeni i szploh na szébe niháni. — Kak csüjem tiszti krajín prebiválci, nyé, kak evangelicsance, szo je rávno në z nájvéksov lübéznosztjov szprijali zmed szébe, i to tüdi gdé koli je mogõcse proti nyim vòszkázajo. Na tò, ká bi nasemi lüdsztvi, gde i v-kaksoj nevõli na pomõcs bili, pa rávno szí miszli ti nemoremo. — Dobro je pa to, ká zmed tēmi nasimi odszeljenci jeszte escse vküpdržánye, ár vidijo, ká na niko-ga drügoga, nego szamo na szébe sze szmèjo naszloniti. Vu nevõli, vcsászi 1—2 vöre dalecs morejo potüvsti i goripoiszkati szvoje vere brate, csi szí scséjo pomõcs zagvüsati i vu nevõli pomágati.

Ali poglednimo zdá 'ze, káksi je tē nasi odszeljeni vernikov cerkevni i verszki 'zítek?

Z-cerkevne sztráni szo vszi tē nasi verniki prek Müre do szt. Ilja i Maribora k-Szobotskoj evang. fari prikapseni. 'Zaloszt, ka vecsina tē lüdi száma od toga nika nevè i mogõcse, ka nasa szobotska fara tüdi nevè popolaoma, ka tam prék Müre v-rázlicsne vesznice, keliko evang. drüzin sze je naszelilo, steri szo zdá vszi k-nyé krili prikapseni. — V-cérkev, k-bo'zoj szlüzbi i k-Gòszpodnoj sz. vecsérji, ti sztarèsi hodijo escse vcsászi-vcsászi vu szvoje prvèso fero, ár rodbin-

zdrámo eden betyár, steri nyidva je z-szekericinim stílom ráto naprej. V edno velko verando szta prisla, stera je zapüscsena bila, ali indasnya lepõta sze je jesce kázala na mramorszki sztebraj. Tü nyidva je dívjega pogléda, sztrasnoga obráza cslovek szpréjo, ki szí je csemerno vküper zgrbo cselo erkõcsi: Gde szte pobrali gori teva?!

— Med nász szta kvapnola v nocsi z ednoga dréva i na Kurdovo zapõved szmo nyidva pripelali esze z-zavézanimi ocsámi, naj nikaj nevidita.

— Á tak! Posztavte nyidva k sztüdenci, tá trbè tákse psze, ár ví nescsete delati, brezi vodé pa tü nega 'zítka. Nacsi szta léko na szlobodscsini, ali tá, v ono zagrajeno kerbo neszmita sztõpiti. Ztrázár z glavov odgavárja za nyidva. Hajde!

Doli v dvoriscsi nyidva je szpnevodnik escse ednõk potégno po hrbiti, erkavsi: Idta, gde-

tá vidita. Poldne, gda de szunce viziko, pridta na obed, po poldnévi k sztüdenci sztáneta vodò pumpat. Tak bõ tò vszaki dén.

(Nadaljavanye pride.)

Molítev ti sztirani.

Rávno je 300 lét pretéklo, ka szo z-Cseh-szke i Morvaszke dr'zèle 30,000 familij vu nájtrdnèsoj zimi sztirali, ár szo sze në stele k-rim. katholicsanszkoj cèrkvi nazájpvovnoti. Med nyimi je bio tüdi predgar i pedagog Comenius. Na vréjki mejne bre'zine szo sze escse ednõk okõli zgliednoli na to lépo domovino, z-steri szo je grozni lüdjé pregnali. Potom szo sze nakleknoli i med dolitecsécsimi szkuzami proszili Bogá, naj kamcsi edno zrno szvoje Rècsi nazánihá vu nyihovoj domovini, da nevgászne szploh poszvèt evangéliuma. Za 100 lét je eta molítev dícsno poszlühnyena vu ponovljeni morvaszke-bratovszke cèrkvi po Zinzendorf grofi.

szko vezalo, návada, i drügi zroki je escse tá vé'zejo; ali deca, stera 5—6 vör peski nemre hodi, brezi cérkvi raszté gori; v-cérkev ne hodi, na vero, vadlíványe jo niscse nevcsí i tak ni csakati nemuremo odnyí, kaj bi ednók 'zive i vrêle kotrige bilé nase sz. evang. materé cérkvi. Ka bede ednók z-té nasi vernikov, csi sztarcí szpomerjéjo i prvésa vezala sze raztrgajo? Gvüano, kak szüho véje zendrügim doliszpokáplejo z-dréva nase sz. materé cérkvi i z-lehkim szrdcom préksztopijo vu drügo vero i cérkev. — Do zdá csi je kákse delo naprê prislo, krszt, szpoved, szprévod i. t. n. na to szo vszigdár Igorioproszili radgonszkoga dühovnika. Ali, da tü tüdi je velika falinga, ka té dühovnik nevê gucsati po nyihovom maternom jeziki, oni pa nerazmijo nemski jezik i tak íóleg nájbögse vôle, nemre tém nasim vernikom do szrdcá szégnotí. Na tó gledócs szam sze szam zagvüsaó pri priliki ednoga szprévoda, ksteromi szva obá bilá pozvániva. Na té szprévod, je bogme ni eden drüge vere szoszid né prisao, nego szamo od voglôv szvoji bíz szo nesztanoma naprê kukkali. — Ali vküp szo sze szpravili nasi verniki, 3—4 vöre dalecs szo prisli, kak ta 'védna csrêda k-hladnoj vretini, naj otávijo szvoje düse glád i 'zijo. — Lipô je, ka escse 'zivé z-med nyimi vküpdrzánja cbszténye i kaj szvoje ne vôle enérügimi nazvéstijo. Vido szem tam té nasi vernikov dühovno szirmastvo, glád i 'zijo i 'ze teda szem szí goridjao vu szebi, ká na té, cd nase csrêde odtrgnyene ovcé, stero je nevola restorila po tühini, gori pozovém pazko i szkrb nasi cerkevni voditelov. — Na szprévod, — ár je te pokojni z-moje fare bio i szamo escse pred 2 letoma sze tá odszelo, — je vnógo prislo moji gmajnarov tüdi, naj tomi pokojnómi to szlédnye postenyé szká'zejo; vrédno je gorizamerkati, ka je pravo i eden drügi. Bilí szo, steri szo pravili: „jess bi eti né osztáo, csi bi sze vszáki dén v médi i mléki kôpao, domá pa nesztanoma szamo z-nevclnim zeljom i krumpisom bi mogao 'zivetí, ár tó je vu isztini né 'zítek! Tam, vu toj osztávlenoszti i szírotinsztvi, szo szpoznali nábole isztino ete récsi Jerusove: »Cslovek ne'zivé z-szamim krühom.«

Veliko, veliko je tam to dühovno szirmastvo, stero du'ze tak niháti nemoremo, csi scsémó naj té od nase csrêde odtrgnyene ovcé, za pár lét szploh ne vesznejo!

Keliko ji jeszte 'ze tam, popolnoma nevém, ali miszlim ka prevcs neblódim, csi trdim, ká ji

'ze blúzi teliko jeszte, ali lehko 'ze vecs dús, kak v-dolnye-lendavszkój fari. Tê verniki szo k-szobotskój fari prikapseni, ali kak znam, ni tá, ni k-drügim faram, nikse cérkevne dácse neplacsüjejo i od nase evang. cérkvi szo szploh odtrgnyeni.

Tó du'ze tak niháti neszmimo; za té neszrecsne vernike nikaj vcsiniti more szobotska fara; nikaj vcsiniti more nasa seniorija i nasa püspekija (Dale).

Molênnye.

(Gori precsteto na tretio posztino nedelo vu verszkom zvecsarki 1929. márt. 3.)

Cstenyé evangelioma dopuni molênnye. Molênnye je za zvelicsanye nase düse rávnotak pot-rébno, kak cstenyé szv. evangelioma. Cstenyé evangelioma szí brezi molênnya nemremo niti miszlití. Vu evangeliómi Bóg, nas nebeszki Ocsa, (gucsí k-nam,) pri molênnyi pa mí gucsímo k-nasemi Bógi. Bóg je nas ocsa i mí szmo nye-gova deca. Cse bi mí csteli szamo evangelióm i nebi molili, te ta nasa sztáva né bila popolna. Csi bi mí szamo szlobodno Bo'ze zapóvedi poszlúsali, tó je tó, ka on odnász 'zelé i nam nebi biló szlobodno k-nyemi ni edne récsi gúcsati, te bi mí szamo nyegovi szlúgi bilí i né nyegovi szizóvje i hcseri! Csi bi pa szamo mí gúcsati k-nyemi v-molítvi, te bi priszpodobni bilí k-onómi deteti, stero nigdár neposzlühne récsi i nebôga sztarisov, liki vszigdár szamo od nyega kaj 'zelé i proszi.

Lüdjé szo 'ze od nigda maó meli segó moliti. Oni csi szo bár zaosztanyeni i divji poganye bilí, molili i aldúvali szo ednoj visisoj oblászti, stera je obri nyí i sterójo szo sze podvrgli, csi szo bár pôleg szvoje pámeti né poznali té oblászti tak, kak mí krcsanye. Molila i aldúvala szta Kain i Ábel, tüdi Izraelitanci szo molili i aldúvali. Záto szo Jezusovi vucsenici tüdi preszili Jezusa, naj je navcsí moliti. Jezus je nyé navcsó na tó prosnyo moliti: »Ocsa nas.«

Jeli pa más, ti krcsanszki brat, tüdi segó moliti? Prvle, kak bi na tó odgovor dáli, pogledrimo, ka lehko imenüjemo za molítev. Nemremo nájme za molênnye ali molítev imenüvati, csi idemo v cérkev i tam vrêlo molênnye dühovnika zklonjenimi glavámi poni'zno poszlúsamo i pri tom Bóg zná kákse miszli nam hodijo vu glávi. Vnógi jesztejo, ki szamo záto poni'zno szklonijo szvoje glavé, ár je tak návada. Tüdi

nemremo za právo molítev imenüvati, csi vecsér brezi vszega obcsüténya na pamet povémo, ka szo nasz sztarisje, kak deco návcšili, i mogócse escse v szredini zaszpimo. Brezi obcsüténya molijo escse dneszdén nisterni lüdje, escse vnógi národje. Na Kitajszkom jeszte escse dneszdén pri vszákoi hi'zi eden mlia za molénye. Tó je eden potács, mogócse táksi kak nas brüsz ali nácsisi, na sterom szo napiszane na kolobári molítvi. Jezero i jezero molitveni récsi jeszte na nyem ali pa szamo edna krátka molítvica dosztakrát napiszana. Kak zdaj z tem csüdüm mlínom molijo? Csiszta tak, kak csi mi no'ze brüszimo. Tiszti, steri scsé moliti, goni potács i z tém z vecsimi obrátmi zmoli po vecs jezero molítev. Jeli bár tó bi za nász tüdi dobro biló. Viteli bi potács i pri tom bi lehko drúge poszle oprávlali. Tak bi naednök szlú'zili Bógi i szebi. Ali drági krszcsanye, tó je nê molénye. Tó je po nasem norca sze delati z Bóga. 'Zalosztno, jesztejo med nami escse táksi, steri gda v cérkev pridejo doszta molijo, liki kak? Cstéjo mrtve litere — nájmre za nyé mrtve — brezi vszega obcsüténya; ne miszlijo na molítev, pamet nyim indri hodi, szamo nyihove ocsi szo odpréte v molítev i po'zérajo recsi. — Eden katehet je pitao szvoje diake: »Drági moji, jeli máte segó moliti?« Na to pitanye szo dijáki glaszo odgovor dáli: „Mámo.“ »Ka molite?« »Vecserasnye, jütrasnye molítev i Ocsa nas.« Nisterni szo escse pár imén povedali, ali katehet nyim odgóvoro: „Drági moji, to je nê molénye, tó je szalutéranye pred Bógom.«

Zaisztino, drági krszcsanye, csi mí vgojčno, vecsér eden veršuš na pamet zmolimo, tó je nê escse právo molénye, tó je nê zgovárjanye z Bógom. Molítev je pa zgovárjanye z Bógom. Jeli, csi szí mi z-kém zgovárjamo, tüdi na pamet návcšene recsi gucsímo brezi vszákoga mislénja? Jeli nej! Tak tüdi moliti neszmimo brezi obcsüténya! — Isztina je, ka szo molítve, od steri szmo zdaj gucsali, tüdi potrêbne, ali one nedopunijo escse tiszto szkrívno môcs molítvi.

Miszlim, ka ni eden od nász nebi zadovolen bio z taksím obedom, steri bi szamo tó bio, ka bi nam sto »dober tek« 'zelo. Jeli lehko právimo, ka szmo szí z szószedom dobro pogucsali, csi szmo nyemi 'zeleli »dober dén«? Tak more molénye bidti zgovárjanye, tívárisivanye z Bógom. Drági krszcsanye, jeli máte tak segó moliti?

Kak za cstenyé evangelioma, tak moremo meti za molénye tüdi sztálno vrêmen. Molmo po gojdnaj, po vecserái, pred i po máli i tó vszáki dén. Naj nász nede szram moliti, ár v-molényi nega nikse szramote. Csi molimo, gracšujemo bôgsi, postenësi, zaká bi nász biló záto szram moliti? 'Zalosztno sze nájdejo táksi, steri nász oszmejávalo i steri nász spotárijó. Té tak právjio: »Kak pebo'zen si«, »Kaksi szvéti cslovik szí grátao« i tak nadale. Ali nasi ocsácke szo mantrníkstvo trpeli za szvoje vero i molítev, mí bi sze pa zaszagali edne récsi? Na példo denem: 'Zidova je nê szram moliti glaszo. On ne mára, csi sze norci 'zayega szmejéjo. Neszmimo nigdár pozábíti, ka jeszte nikák, ki sze radúje, csi mí nemolimo. Té nikák je satan. On nemilúje trúde, vszáko priliko popáadne, ka bi nász odvno od Bogá. Csi bár on ne pride szam knam, posle drúge, ki nász spotárijó i nász za »szvéte« imenújejo. Taksemi sze pa mí moremo veszeliti, ár szv. píszo právi: »Bo'za vola je, ka vi szvétí bodete.« Zakaj bi nász záto szram biló? Tém bole sze moremo veszeliti, csi drúgi vidijo, ka sze med nami Bo'za vola szpunyáva. (Dale.)

IVAN PINTARICS, oszmosolec:

Szebasztijan Krelj.

Omeno szam pri Trubarí, ka je nyegov jezík nej bio prevecs vizíki, ár je jezík gucsao szvoj domácsi i nácao je domácese recsi. Poszebnó doszta sze je trüdio, ka bi píszaó lépi i csiszti jezík, Szebasztijan Krelj.

Naródo sze je l. 1538. v-Vipavi. Vcsio sze je v-Jeni na Nemskom. Vcsio sze je pri známom protestantovszkom theologi z-Szabina v-Isztri, pri Matíji Frankovicsi Vlasicsi. Bio je nyegov vucsenik tüdi na jezík gledócs, ár sze je prinyem návcšo hrvatszko i glagólszko knyízevnozt. Szebasztijan Krelj je znao pôleg grcškoga i latinšzkoga jezika tüdi heberszki.

L. 1563. je prisao v-Ljubljáno z-Vlasicsom. Grátao je vucsitel za szvéto píszo i prószte umetnoztí na sztánovszki sôli i bio je pomocník Trubara kak predgar. Gda je Trubar mogao pobégnoti, je grátao 27 lét sztar, szuperintendent. Mró je 'ze l. 1567. v-Ljubljani.

Krelj je vódao v-szlovenszkom prevodi prvi tál Spengenbergove »Posztilo« v-lêpom, csisztom jeziki. Napiszao je escse tüdi níkelko peszmi za Klombnerovo i Trubarov peszmarico.

Napíszao je katekizem, steroga szo nūcali v-prvom razrēdi na sztanovszkoj sōli. Piszao je nájlepsi jezik od vszej nasi evang. pizátelov. Má nikelko túhi récsi, dōnok je nyegov jezik lepsi od drūgi, ár je piszao v-domácsem i preprōsztom jeziki. Ka je Krelj mrō, je bila velka skoda za szlovenszki jezik, ár szo szledi pá po Trúbarovom jeziki pizali.

Jurij Juricsics.

Nisterni ga májo za Juricsica. Bio je Hrvat z-Vinodōla, gde je bio túdi od kraja dūhovnik. Imenūje sze túdi Juri Kobilá, stero imé je szledi dōbo; kak je dōbo tō imé, sze nevē. Prebivao je na Kranjszkom, mrō je v-Ljubljani I. 1578.

Kak pizátel je pizao v-hravatszkom i szlovenszkom jeziki. L. 1568. je vōdao „Ene dūhovne peiszni,“ za stero je napiszo túdi szam nikelko peszmi. Doverso je Kreljove „Posztile“. Kniga je bila vōdána v-1578. leti, ali Kreljov lēpi jezik je bio nájhitrej po Bohoricsi popravljeni. Bohorics je nájmrē celo delo pred stam-pom pregledno, Tak je zmágo Trúbar i nyegov jezik, csiravno szo pomenile Kreljeve litere i jezik velki napredek v szlovenszkom jeziki.

Edna predga vu trē tálaj.

Wesley János angliski evang. dūhovnik je híresen govornik bio. Gde je on predgao, tam je vszigidár tēszna bila cérkev. Z-dalecs krajín szo rōmarivali verníci k-nyemi, da nyegovo iszkreno ogvūsajōcso predgo poszlūhsajo i vu veri sze potrdjávajo. Gde je on szpunyávao szlūzbo Bo'zo, tá szo escse i tiszti meli segō príditi, steri szo kak »cérkvi ogibajōcsi« bilí poznani.

Ednōk je té híresen predgar vu X. váras prisao. Szamō od szébe sze razmi, ka sze je velka vno'zina verníkov z-serogūvala vkūp vu Bo'zo hí'zo. Vu tom váراسi je prebivao eden prémocsen meszár, steri, kak je zvedo, ka te híresen predgar prīde, je vcsaszi k-szōszedi sō pítat, ob kelikoj vōri sze zacsne Bo'za szlūzba. Szōszed, kí je vrēli hōdec cérkvi bio, sze je nē zadolo csūdūvati nad tém, ka nyegov prémocsen szōszed, kí je nē doszta márao, tém bole kak odírjávéc cérkvi je bio znáni, sze zdá k-Bo'zój szlūzbi napeláva. Tō je te bogat meszár preci napamet vzéo i etak sze je zacsao oprávcisávati: Vídím, szōszed, ka sze ví csūdūjete nad tém, ka sze jasz v-cérkev ravnam. Tō edno je isztina, ka szem

jasz szlab hōdec cérkvi. Ali viste tō szem nē nateliko jasz krív, nego nas dūhovnik. Ar keliko kolikrát szem vu cérkvi bio, vszigidár szo odtoga predgali, naj *aldūjemo, pomágamo, dávamo!* Viste toga sze vam cslovek naveli i záto nehodim jasz vu cérkev. Toga híresnyega dūhovnika szem pa escse nē csūo, ali da ga vszáki dícsi, tak szem ga nálezen viditi i poszlūhsati.

Razmim jí goszpon szōszed, odgovorí té. Bo'za szlūzba sze ob deszétój vōri zacsne, jasz k-vam prīdem i tak va vkūper sla.

Bo'za szlūzba sze je zacsnola. Teva dvá szōszeda szta sze túdi eden pri tom ovom szedécsiva v-sztolici sztiszkávála, med vno'zinov. Po vrēlem szpēvanyi i molítvi je te híresen predgar v-eto formo predgao: Pobo'zni krsztsanye! Jasz bom dnesh pred vami odtoga gúcsao, kakda trbē pēneze, ali vrēdnoszt nūcati? V-trē punktumaj vam dam na eto pítanye odgovor. Obprvim gori pozovém vszákoga, naj bode na tom, da szí kak nájvecs pēnez i vrēdnosztí szprávi. (Meszár je zdá dregno szōszeda i posepno nyemi je: Zaisztino je lēpa tá predga. Tákse szem escse nigdár nē csūo. Té tak isztino právi.)

Vu predgi je Wesley vōpokázao i potrdjávao, ka Bōg nesztanoma sztvorí, nōvo i nōvo prineszé napré, tak mi túdi neszmimo manyūki-vati, nego kí je zdrav náj dela, i produktēra, kak nájvecs.

Potom sze je te predgar na szvoje predge drūgi tál vrno, vu sterom je vszákoga gori pōzvao: *Naj prispara vszáki teliko, keliko je lí mogōcsi!* (Meszár je pá dregno szōszeda i bláj'zeno klumno z-glavōv: no tō je 'ze predga! Jasz szem i do eti mao tak csinio!) Z-trdnimi recsami je bicsvavao zaprávlanye, stero vu gvantanyi, vu v'zivanyi vina lūdje zaman tá zaprávlajo i nepotrēbno sze trosijo. (Te szkōpi meszár, kí sze je niti naszititi nē vūpao nigdár, je nesztanoma z-glavō klumao. Jáko, jáko sze nyemi je povidia tá predga i predgar).

K-koncovi sze je Wesley na predge trétji tál vrno. Eti je napré dao, ka je on záto vszákoga gori pōzvao na vrēlo delanye i szprávlanye, záto je pobūdjavao vsze na sparavnoszt, da meli bodo kaj dati onim, kí szo vu szūkesini, kí sztrádajo. Jesztejo med nami sztrádajōcse, podpē-ranye potrebūvajōcse, osztávlene szirōtice, na delo neszpodobni sztarci, neszrecsni, szlēpi, glūhi, nēmi, plantavi; za té szmo sze mi dú'zni szkrbeti, ár z-Krisztusom csini dobro, sto etakse pomága-

Nas meszár je pri tom szlédnyem táli ze klumao, komaj je csakao, naj domô vûde. Szôszedi je szamo teiko pravo: Hiresen predgar je, tó je isztina, szamo ka je nika në nácsisi, kak ti ovi drúgi. Jezus je në zaman pravo: Tesko je bogátci v-nebésza priddi. Niscse nemre dvema goszôdoma szlû'ziti. Ali Bôgi, ali pa szvéti. Ali obema naednôk në!

Keiko sze i med nami náide szpodobni!!

Nepresztana hodba za volo szlû'za.

Prêkmurja nájbole oglédna bôta je v-Mur-skoj Soboti v-Reich hráni bodôcsa delavcov bôr-za, gde sze delavci z-obá szpôla vu velikom racsáni ponújajo, tó je tó, zvedávajo za delo. V-Prêkmurji ni szilja, ni krumpisov, z-recsjôv nika nega v-tak velikoj obilnoszti, kak delavcov. Vu vszem drúgom szmo szziromácje, li szamo vu delavcaj në. Od mártiusa mao vszáki dén rômari-vaje esze z-Prêkmurja vszákoga kraja vu velikoj vno'zini delavci, cêli dén sztrá'zajôcsi i vszákdén csákajôcsi od gojдне do vécsara, tak da sze vu vársi obracsáj zasztávi za té vno'zine volo i tó cêle tjédne more eden-eden vszáki dén ponávlati, trositi sze, dokecs sze nyemi poszrecsi, ka ga gori vzemejo. Prêkmurja národ je od nigda mao z-toga 'zivo, ka szl je v-drúgom kráji: navékse v-Slaveniji i na Vogrszkom szpravo cseresz leta potreben krúh i pêneze, eden ménsi tál pa pri eti bodôcsi goszpodszi imányaj — zdá je po Bo'zoi szkrbnoszti od toga dela gori oszlobodjeni, ár tē nemajo zadoszta dela dati, vu Vogrszko sze pa nepúsztijo netri, ár od bojne mao i tam bodôcsi lüdje nemajo povôli dela. Vu onom prvêsom vrêmeni szo në bôrze szprávlale delavcom meszta, palêrje szo je pogôdili, pôlsg potrebcisine szo nyim predújem dáli i v-rédi je bilô, zavüpní delavci szo escse v'zéli bili, tak da sze je vszáki palêr pascsó potrebone delavce szpraviti, në sze je trbelo délavci trositi i moliti za delo. Isztina, ka szo sze te túdi neôpacsnoszti, tak od palêrov, kak od delavcov naprê dalé, ali na tó je navékse vszigdár tiszti plácsao gori, steri je zrok bio. Palêr je në dôbo na drúgo leto delavcov, delavec pa në dela, záto sze je vszáki pascsó v-rédi cslo-vek bidti.

Zdá dalecs odidejo nasi delavci vu tühinszke országe. Ze je ji vnogo odislo vu Francusko, v-Nemsko i dônok ji escse li vszáki dén neprecste-

ta vno'zina csáka pred pizsárnov, persze steri nemre hitro k-cili priddi, Bôg zná ka vsze nepodgovoraoga gucsi, tó edno je gvûsno, ka sze na edaôk vszáki nemre gori vzéti, náimre, csi nega ogvûsanoga dela.

Zaisztino szmo lekho gizdávi na tó, ka nas máli, vendszlovenszki národ tak dobro imé má, na szvoje pascslivoszti, delavnoszti i rázumnoszti gledôcs. Naj je vodi Bo'zi blagoszlov vu tühine dalecsini, naj bodejo povszéd verni delavci, postenoga znásanya, da dobro imé szvojege národa nadale gori obdr'zijo. Zelêmo nyim, naj sze brezi vsze pogübeli, zdravi, zadovolni povrnéjo nazá k-za nyé sze sztarajôcsim lübléim szvojim, vu szküsenoszti obogateni, vu ti dühovni nepomékaní. I csi bi rávno tó szpoznali, ka je indri le'zêse 'zivlénje, záto dônok priddite domô vu szvojege rodjénjá meszto. Csi je bár eti vnôgo delavni rôk, zná táksi hip priddi naprê, náimre csi de ji teliko odvandrato, ka domácse gnezdô prázno osztáne.

Eta velika szükésina, za stere volo je nas národ prisziljeni v-dalecsiao odvandrati za krúha volo, naj opemina dotícne i ravnajôcse elemente, naj ne'zelejo od toga vbogoga lüdsztva vise môcsi, neprenosene áldovnoszti, naj po rázumaom previdényi nyim bodôcsnoszti sztan pobogsati setü-jejo. Preminôcséga leta veliki vdárci szo tákso szükésino prineszil v-pênezaj vu Prêkmurje, kakse ti nájsztarési lüdje nepômnijo. Doszta to'zbé sze csüje, ka visesnye poti i sztrcske rédiyo delo isz-kajôcsim. Tó bi nikak poménsati trbelo! Ár je në národ záto, naj kak nájvecs szlû'zbenikom szprávi krúh, nego szlû'zbenici szo za lüdi volo, da vszá-komi omogôcsijo, da po postenom deli, k-potrêb-nomi szvojemí 'zivisi príde. Naj nema zroka de-lavec na zobsztojszke to'zbé vûszta odpérati, nego sze z vüpsznosztjov na one naszlanyati, ki nyegov sors v-rokaj noszijo, ár li tak má ednáka té'za med telovnimi i düsevnimi delavci nasztánoti. Li tak má bidti poprêсна zadovolnoszt i med bratmi zloíznoszti, csi szo szl lüdje z-isztinom bratje i tá rêcs „brat“ je në szamo prázen gucs.

Ka právjio znameniti mo'zjé od Katekizmusa?

Dr. Luther Mártona Máli Katekizem zdá szvétí szvoj 400 létai jubileum. Od stirisztô lét mao je vucsna kniga ete Katekizem evangeli-csanszkomí krsztsanszti cêloga szvéta i na 80

rázloczni jezikov je doliobrnjeni. Dosztojno ete Katekizem za Málo Biblijo zovéjo. Esze zamerka-mo nisterni znameniti mo'zov mislénje od nyega.

Mathesius, Luthera eden vrsztnik právi med drúgim: Csi bi Dr. Luther vu szvojem 'zítki nika drúgoga dobra nê csinio, kak ka je szvojiva dvá Katekizemusa szpíszao za familije, solé i za cér-keve predgance, pa ka je molénje pred jesztvi-nov i po jesztvini, ítrásnye i vecserásnye molítvi znóvics za obsne kincse djao, 'ze za eto túdi sze je vrédnoga vcsino na cêloga szvéta vecsno za-hválnoszt.

Barun Pechmann V. dr., president nem-skoga evang. velikoga szpráviscsa veli: Blúzi 65 lét je, ka szem sze vcsiti zacsno na pamet Katekizem. Eto knigo szamo téda denem na sztrán, gda mi szrdce obzádnyim vdári. Jaj onomi, kí li ednomi szamérnomic evangelicsanszkomi deteti proti sztojí, ka bi szí ono Katekizem oszvojilo. Stera kniga je prék 4 dúgi sztotni lét na tak veliki blagoszlov bíla nasemi evangelicsanszkomi lúdsztvi, nemogocse, ka nebi jo nadále túdi zadoszta prestímali i ceníli.

Dr. Ihmels púspek etak govori od Katekizemusa: Lutherov Máli Katekizem je na szvéta vsze lutheránuse gledócs vkúpszlísényá vezalo. Nega verevadlíványa, stero bi tak obsinszke círki, kak jedinszki lúdi verevadlíványe vu tak-soj meri vu szébe záprlo, liki Máli Katekizem. Vu nyem sze jávi cêloga szvéta lutheránosov vkúpnoszt brez pogléda na národnoszt i jezic.

Kazács

k-dnévnomi cstenyê Biblije.

Maj. Vu zgúbicski obilen dobícsek.

27. P. Odáj tvoje blágo. Mataj 19, 16—26.
28. T. Blázene ocsí. Lukacs 10, 21—24.
29. Szr. Nebeszki kinc. Mataj 6, 19—24.
30. Cs. Bôgi porócseno blágo. Luk. 8, 1—3.
31. P. Dobícsek bode zgúbicsek. Luk. 12, 13—21.

Jun.

1. Sz. Zgúbicsek bode dobícsek. K-Filipencom 3, 1—11.
2. N. Nájvéksi dobícsek. Mataj 5, 13—20.

Vucsenici csákajo Jezusa nazáj-prisesztjé.

3. P. Jezusa nazájprisesztjé. Mataj 24, 24—44.
4. T. Goszpód je obecso. Janos 14, 1—6.

5. Szr. Vucsenici szo je vervali. Oznanoszt. 1, 4—8.
6. Cs. Apostolje szo je vcsli. Titus 2, 11—14.
7. P. Nanágli príde. I. k-Tessalonicsancom 5, 1—11.
8. Sz. Bojdmó na nyé pripravieni. K-Rimlancom 13, 11—14.
9. N. Bojdi veren nad malim. Mataj 25, 14—30.

Bojdi pripravieni na Goszpodnovo prisesztjé.

10. P. Jeli szí gotov, ali nê? Mataj 25, 1—13.
11. T. Píraglívi zvôna osztánejo. Lukacs 13, 22—27.
12. Szr. Pazte na toga velikoga protivníka! II. Tessalonicsancom 2, 1—17.
13. Cs. Kebzújte na szrdcávasa! Lukacs 21, 29—36.
14. P. Trézni bojdi! I. Petra 5, 8—11.
15. Sz. Zbúdi sze z-szna tvojeja. Oznanoszt. 3, 1—6.
16. N. Gosztív. Ágnecovo. Oznanoszt. 19, 6—10.

Cslovek i grêh.

17. P. Zakój je szkúsávanye? I. Mo'zesa 3, 1—15.
18. T. Odkud pribája szkúsávanye? Jakab 1, 12—18.
19. Szr. Grêha poprêknozt. K-Rimlancom 3, 9—23.
20. Cs. Grêh i miloscsa. K-Rimlancom 6, 15—20.
21. P. Grêha szprávitel. Oznanoszt. 12, 7—12.
22. Sz. Te obládani protivník. Mataj 4, 1—11.
23. N. Obládnoszt. Mataj 26, 31—46.

Rázloczni máli glászi.

Radoszti glász. „Neznáte, ká szte Cérkev Bo'za, i Bo'zi Dúh prebiva vu vami?“ (I. Korint. 3, 16.)

Zenídev. Skalics Sándor dolnjalendavske fare mládi, poeta dúhovnik, nasega líszta vréli, delaven priátel, je aprilisa 28-ga priszégno vecsno lúbézen Luthár Sarolti v-Puconszkoj círki. Blagoszlov i mér bojdi na tom nòvom pári, od steroja escse doszta csákamo! Ap. Dj. 20, 28.

Nase sinyoríje dúhovnicke, inspektorje, kántorje i ovi csesztnicke szo apr. 19. v-M. Soboti meli szvojo szprotolésnyo szpòved, po steroj szo Heiner Géza Hodoski dúhovnik vòob-szlúzáváli Szvétovecsérjo, Za tem je konferenca dr'zána, na steroj je predvszem naprédáno naznanilo kurátora Diacskega Dóma. Pri tom szo nazócsi bilé predszednikojca i odbornice Szobotske fare Ev. zenszkega drústva túdi. Potom szo Siftár Károly bodonszki dúhovnik nsprédáli szvojo nápravo od missionszkega pozványa nase sinyoríje, stero szo nazócsi bodócsi z-velikim

Intereszom poszlúhsali i je z-globokov zahvál-
nosztjov prijali. Na drúgom meszti vu etoj i
prisesztnoj numeri eto nápravo z-céla na ccsí-
vesznoszt dámo, naj sze vszi búdimo na naso
missionszko dúznoszt do nasi verebratov. Dosz-
ta vrédno i potrebno bi bilo, da bi eti nasi raz-
torjeni verebratje vszi vdáblali Dúsevni Liszt!
Sinyor szo szpoznávali krajinszkega szpráviscsa
redovék. Od toga szpráviscsa sze v-prihodnyoj
numeri szpomenémo. Szkoncsano je, ká sinyor-
rije szpráviscsa v-prvoj polovici augusztus mé-
szeca bode. Skalics Sándor dúhovnik szo perá-
csali, naj v-racsúni dr'zimo nase vernike i vszá-
ko preszelítev edendrugomi naznanimo. Na his-
toricsnoga szpómenka dnévi je bila eta konfe-
renca. 'Zao nam je, ka sze je ni eden na tó
pozváni né z-toga szpómeno.

Fontosna narédba vu nasoj dr'závi, stero
vu zvönszki dr'závaj tüdi scséjo naszledúvati, je
tiszta, stera zrendelúje, ka sze familijszko imé
pred krsztnim iménom ino tak more píszati, ka-
ko je doticsni szam písé.

Bibliuszke priló'zbe drukanye je do-
koncsano. Z-etim delom szmo nas postenyá dúg
plácsali dolí nasemi blázenoga szpómenka naj-
véksemi szpévník-piszáteli, Kardos János dú-
hovniki, koga ete z-vnogov szkrbjov i z-velikim
trúdom szpráveni herb, 700 sztránov rökopísza
szmo na ccsivesznoszt dáli. Eto vódrukanye je
Dúsevnoaga Liszta gaszo glíh 23.000 dinárov kos-
talo. Mámo na sztrán djánj 500 exemplárov z-
ete priló'zbe. Csi bi komi stera priló'zba falíla,
naj nam tó nazvészti i dobi lehko, ka nyemi falí.
Taksi, steri szo né napréplacsnici nasega liszta,
szí zdá tüdi lehko szpráviyo stampani prvi sészt
knig Biblije. Tó dobíjo za 20 dinárov, ár nász-
rávno telko kosta.

Informator „Jutro“ novin vu áprílisa
20-ga vódnój numeri odlócsi Dúsevni Liszt i
nase ev. lúdsztvo. Nas Liszt nateliko odlócsi, ka
ga po iméni tüdi imenúje, dokecs na drúge
prékurszke lúszte sze brez imenúvanya zezáva.
Nase ev. lúdsztvo pa tako odlócsi, ka póleg
nyegove récsi z-szami »filologov« sztoji, ár práj
nas liszt szamo filologi razmíjo. No pa lehko
povémo dopíszniki »Jutra«, naj nema v-tom táli
niksega dvojúvanya i szkrbí, ár nase evang.
lúdszrvo prav dobro razmí ete lúszte; sztanovito
99-krat bole, kak od „Jutra“ ponújano „Domo-
vino“ . . . Mí szmo pa tüdi escse né pozábili,
ka je bio cajt, gda szo z-ísztoaga lo'zicsa hválili

i bránili nase stampe . . . Lépa konzekventnoszt
i lúbézen ísztine!

Kriva szódba. Kleknove »Novine« vecs-
krát píséjo od pregányanya rim. katholicsánov v
Mehiki. Májusa 5-ga vódnój numeri eto ne-
pravilno potrdjávanye píséjo: „Zanimivo je, da
je v-toj dr'závi tüdi preci protestantov, (Komaj
ji jeszte pár procentov, vém je rim. katholici-
zem dúgi cajt te'zo evang. cérkev) i tem sze ni-
kaj lagojega negodí. (?) Neszamo to, vnogi pro-
testanti cilo pomagajo predszedníki pri pregá-
nyanyi katholicsánov.“ (?) Od násztaje v-Mehiki
szmo rédváno eto csteli: »Ísztina, ka je doszta
dúhovnikov moglo osztaviti ország, ali né záto,
ka szo rim. kath. býl. nego záto, ár szo né
steli mehikanszki dr'zavljani posztánoti; zgódi-
lo sze je tó z-protestanszskimi dúhovnikmi tüdi.“
Vszegavécs Rím zdá zgroznosztjov vídi, ka sze
dúsnavészst nemore szploh zavézati i ka sze Bib-
liji eti odpéra doszta mogócsnoszti za valánoszt.

Na Polszkom (Lengyelszkom) céle vno-
zine rim. katholicsánov préksztópajo vu polszko
nárcdno cérkev. Vu Skierbie'zevi vecs, kak 2000
lúdi je préksztópilo; vu Sviecihovi pa céla, 4700
dús racsúnajócsa rim. kath. cérkevna obcsina.

Konfirmácija. Májusa 9-ga, na dén G.
Jezusa obládnosztí, korunúvanya i díke je býla
v-Puconszkej církví ószvetna konfirmácija. Kon-
firmálivani je bílô, pokrepkúvani vu veri i gori-
vzétí vu réd gmánszki kotríg 24 decskov i 17
deklin, med témi 6 na pó i 1 z-céla szírotínszki.
Dúhovnik szo póleg k-Riml. 15, 4—6. razklájali
znamenitoszt toga velikoga dnéva; szpómenivsi
sze od 400 létnice Speyerszke protestácije i
Katekizmusa jubileuma, pokázali szo ocsákov
verevréloszt, gorécsa církví lúbézen i búdiili szo
te máli sereg na naszledúvanye ocsákov poz-
dignyene példa, da bodejo sztální vu veri i vréli
vu lúbézni do církví. Naj pa ete lépí dén deci
i roditelom kém bole nepozábleri osztáne vu
nyihovom célom 'zítki, záto je fara vsze decske
i deklíce obdarúvala z-lépm szpómenka lúsztom.
Ka ti konfirmálivani z-djányom tüdi scséjo 'zi-
veti za naso szvéto m. církev, kre toga szvedo-
csi nyihov vkúpdáni áldov 388 Din, z-steroga
sze darúje decskov áldov 198 Din na Podporni-
co, deklíce áldov 190 Din pa k-neszprhlívomi
venci v szpomin na Luthárovo Fliszár Sarolto
za Diacskoga Dóma stipendíj. Cérkev je pri toj
ószvetnoszti nabito puna býla. Konfirmácije
ószvetki v Puconci vu dogodkov racsun idejo

i zató z-szedszadni far tñdi od leta do leta ji doszta prihája tekáj ószvetka glédát i vu dúsi sze podigávat.

Szemovolni dári na goridr'zánye Düsev-noga Liszta: Vitéz Sándor Moravci 10 Din, Antalits Karoly Moravci 10 din, vd. Barbarits Stefanova Brezovci 5 din, Sostaréc Matyas Puconci 5 din, Soós János Pecsarovci 10 din, Lonsár Ivan Lemerje 5 din, Kocsár Stefan Scsav-nica 7 din, Szinicz János velkitrgovec z tüvárisí-cov Maribor 70 din, Szapács János Lemerje 10 din, Savel Sándor Vanecsa 20 din, Skalics Sándor z tüvárisí-cov D. Lendava 50 din, Berke Ivan Vanecsa 5 din, Kováts Károly dñhovnik G. Szlávecsa 10 din. — Radi bi nadaljávali! Szrdcsna hvála!

Z-edním litrom ménye osztáne imé moje. V preminócsi dnéval szmo pálik znova vküper prisli, kak dobro i veszélo drústvo pri g. Némethi krcsmári v Macskovci. Po krátkom i dobrom zgovárjanyi szo nam g. Czár Sándor mlinar z-Dankovec, kak Križevszke gmajne inspektor, doszta lépoga pripovédávali od verevad-líványz, i 30. létne nasi ocsákov bojne, kak tñdi od drústva Gusztáv Adolfa, Potom g. Koczét Macskovszki logár nasz proszijo, naj malo vszi nyi poszlúhsemo, i nikaj sztrasno z-lépm vszikim glászom zacsnejo eto peszem, na nòto Te szmrtí obládavniki:

Prebúdté sze ino csúite,
Zovéjo vasz vasi bratovje,
Veliko je nyih trplénye,
Ovo, vdáрила je vóra,
Stera je nasz vküper szpávila,

Naszledúvat recsí ete:
Zdaj nemanyükjíte,
Rájsi dobro csinte,
Vi z-vszákjimi,
Oh krsztsánye,
I nájbole
Z dományimi vere nase!

Na vsze to szmo sze rejszan vszi prebúdti, i szmo tñdi vszi to pravili, ka bi g. Koczét bili dober skolnik, ali escse szo begsi bili tiszti skolnik, steri szo g. Koczeta vszili. Na to právijo g. Czár, z-edním litrom ménye, i tiszto darújmo na »Diacski dom«, ár od tisztec práde tákse dobro vszenyé, da mo lejko escse bole vúcseñi, g. Németh krcsmár nato právijo, pravico májo g. Czár, od tisztec práde neí szamo dobro vszenyé, nego tñdi mócs vere, darújmo szaksi po mogo csnoszti pár dinárov. Hvála najbole g. Németh-i, da szo nej bili zelni tiszti pár dinárov, stere bi mogócsse naj prinji zá-pili, nego szo v prvój vszti bili gotovi tñdi oni darúvati! Darítelje po iméni szo: Czár Sándor mlinar z-Dankovec 10 din, Németh Vilmos gosz-tilnicсар, Koczét Ludvig logár, Bohár Sándor máli cesztár z-Macskovec 10—10 din, Gojdina Lajos post. z-Pecsarovec 10 din, Vrticsa Sándor z-Dan-kovec 5 din. Tak vszevküper szmo darúvali 55 din. na podboro nasi mládi díjakov. Zelém pa, dabi sze i vnogo najslo, ki bi po táksój príliki „zedním litrom ménye noszili imé moje.“ Nakonci pa pozdrávlam v iméni cèloga drústva gase mláde Díjake! — Godina Lajos z-Pecsarovec.

Posta.

Novák János Bethlehem. Levele és nap-tárpénze megérkezett. Minden rendben van. Háfás köszönet és szív. üdv!

Paul Gašperšič Puconci

oblastveno izkušeni tesarski mojster prevzame vsakovrstna tesarska dela moderne lesene stavbe, ostrešje za palače, hiže, vile, tovarne, cerkve in zvonike, razna tla, stopnice (stube), ledeance, verande, ograje itd. Gradba lesenih mostov, jerov in mlinov. Načrte in prora-
:—: :—: :—: čune napravlja po najnižjih cenah. :—: :—: :—:

Trgovina stavbenega lesa, desk, lat, apna in cementa.

Solidna postrežba!

Solidna postrežba!